PLECAREA VRAJITORILOR

De HIDEGCUTI CATALIN

Oraşul fusese construit în Nord, departe de zonele civilizate, în epoca avântului industrial pentru ca cei ce lucrau la enormul complex petrolier din apropiere să aibă unde să trăiască, pe vremea când oamenii credeau că maşinile ce foloseau aurul negru le vor rezolva toate problemele vieții. De-a lungul timpului complexul se dublase ca mărime. Țevile enorme şi furnalele ce scuipau fum negru înecăcios deveniseră o pânză de paianjen metalică colosală ce reducea la ridicol orice spectacol oferit de natură.

Oraşul îi urmase exemplul mărindu-se în fiecare an. Dar în loc să fie un loc de refugiu, odihnă şi deconectare pentru o populație obosită, devenise o adevărată capcană.

Preocupați doar de obținerea unor profituri cât mai mari şi mai rapide din exploatarea, prelucrarea şi utilizarea țițeiului, oamenii au reuşit să dezechilibreze sistemul ecologic din întreaga zonă. Stratul de praf era gros de un centimetru bun, şi nu praf obişnuit ci praf uleios ca o mâzgă ce lăsa în urmă un miros de putred, pe care oamenii îl respirau în fiecare secundă a vieții lor. Deversările apelor reziduale obținute în urma proceselor chimice de pe platforma industrială, precum şi infiltrațiile agenților poluanți în pânza freatică au făcut ca apa ce se gasea pe zeci de kilometri în jurul oraşului să fie toxică. Apa potabilă necesară vieții oraşului şi complexului industrial era captată din izvoarele subterane de mare adâncime a peşterilor Munților Întunecați şi adusă zeci de kilometri prin conducte.

Când ploua toți locuitorii deveneau atenți, nu se ştia niciodata ce putea coborî din norii negrii de smog care acopereau permanent oraşul. Încă îşi aminteau prea bine când o ploaie toxică arsese până şi acoperişurile caselor.

Noroc cu munții înalți care străjuiau dinspre est platforma industrială, nu lăsau vântul să poarte mai departe norii negrii de praf şi toxine.

Dar bariera nu era impenetrabilă.

Puțin câte puțin, în fiecare zi smogul trecea de culmile înzăpezite (zapada care ar fi trebuit să îmbrace culmile munților cu o manta albă şi curată era murdară şi gri-culoare care a dus la denumirea munților de Munții Întunecați.)

Pe o potecă încâlcită ce ducea la platourile stâncoase ce se năşteau din munte, chiar pe lângă rămăşițele pădurii distruse în zecile de ani de poluare, trecea grăbit un bărbat îmbrăcat tare ciudat pentru anul 2024. Purta nişte blugi largi, demodați, de culoare cenuşie şi o tunică cu mâneci lungi de aceeaşi culoare care continua la vre-o 20 cm peste pantaloni. La brâu avea o centură lată cu tot felul de compartimente şi punguliţe iar pe spate purta o pelerină cu glugă neagră-murdar. O taşcă încăpătoare din piele cum nu se mai purtau din Evul Mediu şi un toiag de călătorie îi completa ținuta de om scos din timpul sau.

Bărbatul era preocupat să ajungă cât mai repede la locul de întâlnire, când, dintr-un pâlc de ierburi uscate, mai înalte şi încâlcite, rămase încă în viață la liziera pădurii, un zgomot sacadat îl opri din drum.

În frunzişul uscat găsi trupul unui lup care respira din ce în ce mai greu. Bărbatul, fără să stea pe gânduri, se aplecă, luă cu greutate trupul lupului în braţe şi îl duse sus, pe platoul de stâncă. Acolo găsi un petec de iarbă proaspătă şi lăsă jos corpul care devenise inert şi abia dacă mai respira. Puse jos toiagul ce nu-i era de nici un folos în astfel de situaţii, după care atinse cu mâinile abdomenul animalului căutând viaţa din interiorul trupului. Şi o găsi, scăpărând tot mai stins ca o lumânare în calea vântului. Ridică un strigăt interior de furie către Geea când găsi poluarea şi toxinele ce distrugeau trupul animalului.

Îşi concentră forţa. O lumină albastră, pâlpâitoare la început, apoi tot mai puternică curgea din mâinile sale trecând prin blana murdară şi jigărită, învăluind trupul lupului cu o aură strălucitoare.

- Ce s-a întâmplat cu el? se auzi o voce din spatele lui.

- Probabil a băut apă poluată dintr-o baltă de lângă complex – răspunse bărbatul fără să se întoarcă, ştia prea bine cui aparţinea vocea.

Lupul începea să se simtă mai bine. Întâi îşi ridică capul şi mirosi mâinile bărbatului pe care începu să le lingă cu recunoştinţă, apoi sări în picioare ca şi cum ar fi fost cel mai sănătos animal din lume.

Bărbatul se ridică în picioare oftând uşor, mulţumit de rezultatul puterilor sale tămăduitoare. O minusculă victorie într-un război ce părea pierdut. La o comandă nevăzută toiagul se înălţă în aer şi îi veni în mână ascultător. Recunoscător lupul începu să se învârtă bucuros printre piciorele lui dând din coadă ca un căţelandru.

Noul venit, cunoscut printre ai lui ca El-Nasar, era mult mai bătrân decât primul mistic. Purta doar o robă simplă, de o culoare verde închis care îl făcea să pară un călugăr rătăcitor. Singurul lucru care îl individualiza cu adevărat era toiagul din mâna sa, a cărui cap stilizat într-un soare, împrăştia o lumină aurie ce tăia smogul din jurul platoului aducând ca prin minune aerului o savoare curată de pădure.

O iluzie complexă îl îmbrăca într-o manta protectoare, orice om care se uita la el vedea doar un bătrânel obişnuit, cei drept cu ochi strălucitori dar în rest absolut normal şi puţin gârbovit.

- El-Nasar, este o plăcere să te revăd după atâta timp; spuse bărbatul mai tânăr în timp ce mângâia capul lupului

Un zâmbet obosit lumină pentru un moment faţa bătrânului

- Şi mie îmi pare bine că ai venit Arcanus. Prea puţini au răspuns chemării. Mult prea puţini.

- Dar de ce m-ai chemat? Cei ca noi nu prea fac vizite sociale; trecu direct la subiect tânărul

- M-am decis să plec; spuse bătrânul apăsat

Îi luă minute bune lui Arcanus să priceapă adevăratul înţeles a cuvintelor batrânului vrăjitor, timp în care doar îl privise în ochi încercând să-şi dea seama dacă este adevărată presupunerea sa. El-Nasar avea de gând să părăsească lumea lor natală. El, care trăise aici de mii de ani! Aproape de necrezut.

- Deci, s-a sfârşit? murmură el

El-Nasar se sprijini pe toiag arătând deodată mult mai bătrân.

- Da! Lumea noastră se sfârşeşte, moare pe zi ce trece. În curând nu va rămâne nimic din ea. De acum oamenii controlează total soarta ei.

- Este chiar aşa de rău? întrebă Arcanus cu speranță în suflet

Pentru el ultimii zece ani nu fuseseră atât de răi, şi-i petrecuse studiind sutele de volume primite în dar de la învățătorul său, cu foarte puține contacte în exterior. Nu mai era de mult la curent cu ştirile din lumea largă.

- Pe ce lume trăieşti! Tu nu te uiți în jur?

El-Nasar îşi îndreptă toiagul spre oraş şi rosti o Poruncă. Vânturile, parcă turbate, coborâră de pe crestele munților cu forța unei tornade şi împrăştiară smogul de peste oraş dezvelind o parte din complexul industrial.

- Nu auzi suferința pământului? În fiecare zi otrava se scurge în el. Spiritele încearcă să-l vindece dar nu pot ține pasul cu mulțimea oamenilor. Puterile le sunt distruse de "monstrozitatea de fier", cum numesc ei complexul industrial.

Îşi drese vocea şi continuă:

- În ultimii ani a devenit şi mai rău. Au sateliți, acolo sus, care pot să te urmărească oriunde ai merge. Au echipe special pregătite care ne caută. Caută orice urmă de misticism din lume. Am aflat că au capturat câteva spirite ale pădurii, iar acum un an am fost forțat să omor câțiva urmăritori. Erau pe punctul de a mă da în vileag. Nu mai există legende, nu mai există poveşti, nu mai există credință. Lumea materialistă a oamenilor le omoară pe toate. E timpul pentru noi să ne retragem. –oftă- Cu noi va dispărea şi mare parte din ce a mai rămas din lumea mistică. În câțiva ani primitivii vor distruge de tot această lume a imaginarului şi după aceea vom vedea cât rezistă lumea lor materială.

Întristat Arcanus se sprijini de trunchiul ros a unui copac. Nu credea că îşi va putea convinge prietenul să nu plece, văzuse cu câtă suferință şi patimă rostise ultimele cuvinte.

- Cum ai de gând să pleci?

- Nişte spirite a pământului şi prieteni spiriduşi din Insula Albă m-au ajutat să găsesc calea spre una din lumile pierdute care au servit ca adăpost spiritelor fugare din Anglia şi Islanda prima oară când acestea au fost alungate de oameni. Încă am destulă putere să deschid o poartă. O singură dată. Te-am chemat pentru că am crezut că vrei să vii cu mine. În curând nimeni nu va putea sa deschidă portaluri din această lume.

Arcanus era nehotărât.

- Cu cine dintre noi ai mai vorbit? În ultimii douăzeci de ani eu nu m-am întâlnit cu nici unul.

- Am căutat-o pe Ala, în primul rând –

El-Nasar zâmbi şters, încă mai păstra sentimente puternice pentru ea chiar dacă trecuse peste un secol.

- Dar ea a făcut un pact cu elementele apei şi s-a retras în adâncuri unde nimeni nu va putea să o urmărească. Pe Osiris l-am găsit în Africa, se dă drept

vraci la un trib din jungla adâncă. Este convins că nu-l va găsi nimeni. Din păcate nu mai are mult de trăit, suferă de o boală ciudată, îi dau cel mult încă cinci ani. Tamako nu vrea să discute cu nimeni, s-a închis cu o vrajă extrem de puternică într-o peşteră din Munţii Nepalului, nici măcar nu ştiu dacă mai este în planul nostru de existenţă. Etal a dispărut fără urmă, la fel şi Ista – afirmaţia scoase un oftat de la tânăr îi cunoscuse bine pe amândoi – probabil au plecat deja, iar Matok s-a transformat, îşi spune Sentinţă Întunecată şi face afaceri cu demonii. La fel încearcă şi alţi vrăjitori de mâna a doua care îşi folosesc ce le-a mai rămas din puteri pentru a manipula psihicul oamenilor. Din fericire sunt puţini şi în câteva decenii fără ajutor vor dispărea. Iar din cauza Edictului nu vor primi nici un fel de ajutor din exterior.

Arcanus îl întrerupse:

- Câteodată cred că Edictul a fost pus tocmai pentru ca oamenii să-şi găsească singuri drumul.

- Oricum ar fi – continuă El-Nasar – Edictul există şi va continua să existe. Este peste puterile noastre să-l schimbăm. Dar ghici pe cine am convins să vină cu mine. Pe Brendan şi ajutorul lui Patrick, spiriduşul cel ghiduş. Erau în Irlanda unde Brendan încerca să creeze noi legende şi mituri. Din păcate prea puţini oameni mai cred în noi, chiar şi acolo. Suntem doi, ce zici, ni te alături? Alţii nu au mai rămas, ceilalţi au plecat de mult, poate îi vom căuta împreună.

Arcanus privi oraşul înecat în praf şi smog apoi lupul care i se încurca între picioare şi în sfârşit la El-Nasar. Păru că, cântăreşte decizia îndelung. După câteva minute bune spuse cu voce apăsată :

- Nu! Nu pot sa plec. Nu încă.

Văzând privirea mirată a lui El-Nasar, Arcanus încercă să-i explice:

- Dintre noi toţi eu sunt cel mai tânăr, încă nu am apucat să explorez toată lumea. Acolo unde locuiesc acum am prieteni, comunitatea încă mai crede în legende. Chiar dacă sunt puţini, cu toţii cred. Este destul ca mai multe spirite şi entităţi străvechi să supravieţuiască. Mai sunt şi alţii, prinşi aici de Edict, spirite care nu au putut pleca, sau nu au vrut. Simt că trebuie să încerc să-i ajut pe oameni, chiar dacă majoritatea par a fi lipsiţi de minte. Trebuie să-i facem să vadă şi alte valori decât cele strict materiale, trebuie să-i facem să coboare în ei înşişi şi să înţeleagă Creaţia. Atunci se vor transforma, şi poate va avea rasa umană o şansă pentru viitor.

Ca pentru ai confirma ultimele cuvinte un bulgăre de energie albastră, cam de un metru în diametru, se materializă de nicăieri lângă cei doi mistici şi pluti în faţa lui El-Nasar.

“Sunt încântat să cunosc un adept al Artei. Numele meu e Xon, pe limba umană. Sunt un spirit bătrân şi vin dintr-o altă lume care acum este mai mult ca sigur moartă. Am fost prins aici de către Edict şi de atunci nu am mai putut pleca. Când tânărul nostru prieten va dori să părăsească această lume, noi îi vom da energia necesară deschiderii porţii”

“Şi noi, şi noi” se auziră mai multe voci.

Din pădurea distrusă se desprinseră mai multe năluci ale pădurii şi un satir– îl urmăriseră pe vrăjitor de la distanță de când acesta intrase în ținutul lor -.

“Şi noi am vrea să stăm pentru a-l ajuta, poate mai putem face ceva, îi datorăm măcar atât mamei noastră, a tuturor, Geea.” Spuse satirul cu față serioasă sprijinit prin manifestări vizuale de către nălucile care păreau mai transparente decât în mod obişnuit.

Arcanus îşi dădu seama repede că era din cauza poluării pădurii. Nălucile erau însuşi spiritul ei iar pădurea distrusă nu le mai putea menține mult timp în viață.

Privirea lui El-Nasar străluci. Avea în fața sa speranță, speranță adevărată cum nu mai văzuse de mult în această lume. Poate soarta mai dădea o şansă lumii. Îi păru rău ca nu va lua parte la ceea ce va urma. Dar timpul lui trecuse.

- Prea bine, rămâneți. Dacă asta vreți cu adevărat. Vă urez tot norocul din lume. Veți avea nevoie de el. Dacă aveți nevoie de ajutor ştii unde să te duci să-l găseşti. Puterea Oracolului nu mai este cea din timpurile străvechi, dar vă va răspunde la întrebări. Dar atenție, aveți mare grijă la oameni. Vor încerca în orice fel să pună mâna pe puterile noastre sau a celor ca noi. Şi să fii atent la Matok, cine ştie ce planuri cloceşte mintea aia vicleană a lui.

Fără să mai țină seama de aparențe şi de formalitățile dintre magi El-Nasar îl strânse cu putere la piept pe tânărul său prieten:

- Sper din tot sufletul să te revăd, băiete.
- Şi eu – îi răspunse Arcanus

Bătrânul vrăjitor se retrase şi deja dispărea în ceața ce apăruse în mod neaşteptat în jurul lor. În câteva secunde pâcla îl ascunse complet privirilor.

“Fie ca Norocul să-ți fie tovarăş de drum” îi ură în gând Arcanus

Ceața dispăru la fel de repede cum apăruse, dar lăsa în urma ei un sentiment de singurătate pe care Arcanus nu-l putea îndepărta din suflet.

Întotdeauna cei ca el au fost singuratici dar măcar la nevoie se avuseseră unii pe alții. De acum înainte va fi mult mai greu. O dată cu bătrânul său prieten parcă dispăruse pentru totdeauna o parte importantă din lumea sa. Picioarele îi deveniră slabe şi fără forță. Îşi găsi sprijin în toiag ca un bătrân doborât de ani şi griji.

- Unde mergem şefu? întrebă satirul care se distra pe seama lupului speriat de nălucile pădurii.

Poznaşi şi jucăuşi, satirii erau întotdeauna puşi pe şotii. Văzând mereu partea plină a paharului, după spiriduşi probabil erau cei mai optimişti dintre toate ființele mistice. Întrebarea însă, avea valoare.

Arcanus stătuse prea multă vreme distanțat de restul lumii într-o țărişoară în care tradițiile erau încă respectate. Era vremea să iasă din cochilie.

- Vom călători, prieteni. Vom străbate întreaga lume în lung şi lat să vedem ce mai putem salva. Prea multă vreme am stat ascunşi. Şi cine ştie? Poate vom găsi o cale să îndreptăm situația. Haideți! Să pornim!

Şi aşa, un vrăjitor însoţit de o mână de fiinţe fantastice au pornit pe drumul, care, sperau ei, avea să schimbe soarta lumii.

Ultimul vrăjitor adevărat care lupta pentru Pământ.

*****

"Au reuşit, au reuşit? Te rog spune-ne dacă au reuşit ?" ţipau copii din jurul figurii albăstrui.

O fetiţă mai înaltă prinse figura de mână şi întrebă cu ochi inocenţi :

"Au reuşit unchiule, te rog, spune-mi? Au reuşit?"

"Uitaţi-vă în jur şi spuneţi-mi voi" le răspunse figura.

Locul Povestirii era chiar în mijlocul aşezării, într-un părculeţ plin de verdeaţă cu alei din piatră de râu. În jurul albăstruiului erau cel puţin o duzină de copii umani dar şi câţiva spiriduşi, plus un spirit a pământului în forma lui originală – bolovănoasă.

Mai departe, în jurul cercului care era parcul, se aflau casele.

Dispăruţi erau zgârie norii din conceptul arhitectural, cele mai înalte case aveau doar trei nivele Doar câteva turnuri încercau să străpungă cerurile, cetăţui ale magicienilor şi vrăjitorilor care ca întotdeauna ţineau la secretele lor.

Restul caselor erau de o diversitate uimitoare: ale oamenilor urmau trăsăturile originale din istorie, cele mai multe dintre ele având curţi interioare şi garduri masive. Urmau casele elfilor din copacii înalţi, adevărate omagii aduse naturii formând un adevărat labirint de poduri suspendate şi verdeaţă, cu terase largi suspendate între crengi şi paravane din ţesătură fină care filtrau lumina într-un verde sălbatic, orice plantă supusă luminii creştea într-o zi cât altele în zece. Din ele spiritele pădurii revărsau o muzică magică care relaxa până şi uriaşii de piatră.

Lângă ele erau casele spiriduşilor, de cele mai multe ori pe jumătate scufundate în pământ, şi de cele mai multe ori goale (spiriduşilor nu le prea plăcea să stea acasă). Sub pământ se aflau locuinţele spiritelor pământului, grote nesfârşite unde întunericul era alungat doar de lămpi făcute din cristale luminoase care împrăştiau lumina în mii de culori şi direcţii, creeând o lume de umbre şi lumini plină de frumuseţe şi de mister.

Dar cea mai importantă construcţie se afla în mijlocul parcului - obeliscul din piatră neagră unde era înscrisă prin basoreliefuri istoria întregii comunităţi.

Copiii deja uitaseră de răspuns şi se învârteau ca nebunii încercând să prindă un spiriduş care era ba vizibil, ba invizibil.

"Ce bine este de ei, cât de uşor uită" gândi albastrul în timp ce revenea la forma lui naturală - bulgăre de energie. Cu un oftat mental Xon pluti încet spre marginea parcului.

Deasupra lui cele două luni străluceau puternic.

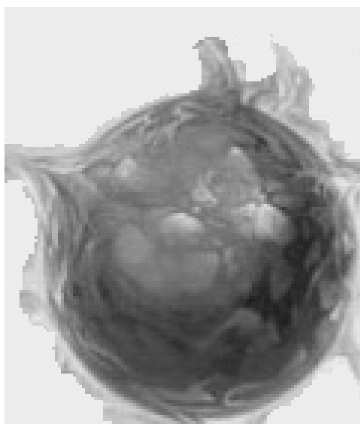
"Au reuşit. Dar nu aşa cum credeţi voi." medită el către cerul nemărginit

Arcanus la drum

OBESLISCUL ISTORIEI

XON